

**Decizie de indexare a faptei de plagiat la poziția
00381 / 03.07.2017
și pentru admitere la publicare în volum tipărit**

care se bazează pe:

A. Nota de constatare și confirmare a indicilor de plagiat prin fișa suspiciunii inclusă în decizie.

Fișa suspiciunii de plagiat / Sheet of plagiarism's suspicion	
Opera suspicionată (OS)	Opera autentică (OA)
Suspicious work	Authentic work
OS FRUNZETI, Teodor și BUŞE, Dorel. <i>Relații Internaționale</i> . București: Editura Universității Naționale de Apărare "Carol I" (UNAp). 2011.	OA MIROIU Andrei. Evoluția sistemului internațional până la 1914. MIROIU Andrei, UNGUREANU Radu-Sebastian (coordonatori), BIRÓ Daniel, DÎRDALĂ Lucian-Dumitru și TODEREAN Olivia. <i>Manual de relații internaționale</i> . Iași; București: Polirom. 2006. p.15-30.
Incidența minimă a suspiciunii / Minimum incidence of suspicion	
p.037:01 – p.041:00	p.015:01 – p.017:30; p.019:13 – p.019:23; p.019:31 – p.020:11; p.020:32 – p.020:32; p.021:03 – p.021:05; p.021:07 – p.021:13; p.022:14 – p.022:27; p.025:08 – p.025:13; p.25:16 p.025:00
Fișa întocmită pentru includerea suspiciunii în Indexul Operelor Plagiate în România de la Sheet drawn up for including the suspicion in the Index of Plagiarized Works in Romania at www.plagiate.ro	

Notă: Prin „p.72:00” se înțelege paragraful care se termină la finele pag.72. Notația „p.00:00” semnifică până la ultima pagină a capitolului curent, în întregime de la punctul inițial al preluării.

Note: By „p.72:00” one understands the text ending with the end of the page 72. By „p.00:00” one understands the taking over from the initial point till the last page of the current chapter, entirely.

B. Fișa de argumentare a calificării de plagiat alăturată, fișă care la rândul său este parte a deciziei.

Echipa Indexului Operelor Plagiate în România

Fișă de argumentare a calificării

Nr. crt.	Descrierea situației care este încadrată drept plagiat	Se confirmă
1.	Preluarea identică a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și înșușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
2.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) rezumate dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și înșușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
3.	Preluarea a unor pasaje (piese de creație de tip text) dintr-o operă autentică publicată anterior, prin parafrasare, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței și înșușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
4.	Preluarea identică a unor figuri (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și înșușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
5.	Preluarea identică a unor tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței și înșușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
6.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin includerea unui nou autor sau de noi autori fără contribuție explicită în lista de autori	
7.	Republicarea unei opere anterioare publicate, prin excluderea unui autor sau a unor autori din lista inițială de autori.	
8.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație) dintr-o operă autentică publicată, fără precizarea întinderii și menționarea provenienței, fără nici o intervenție personală care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și înșușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	✓
9.	Preluarea identică de figuri sau reprezentări grafice (piese de creație de tip grafic) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și înșușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
10.	Preluarea identică de tabele (piese de creație de tip structură de informație) dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și înșușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
11.	Preluarea identică a unor fragmente de demonstrație sau de deducere a unor relații matematice care nu se justifică în regăsirea unei relații matematice finale necesare aplicării efective dintr-o operă autentică publicată, fără menționarea provenienței, fără nici o intervenție care să justifice exemplificarea sau critica prin aportul creator al autorului care preia și înșușirea acestora într-o lucrare ulterioară celei autentice.	
12.	Preluarea identică a textului (piese de creație de tip text) unei lucrări publicate anterior sau simultan, cu același titlu sau cu titlu similar, de un același autor / un același grup de autori în publicații sau edituri diferite.	
13.	Preluarea identică de pasaje (piese de creație de tip text) ale unui cuvânt înainte sau ale unei prefete care se referă la două opere, diferite, publicate în două momente diferite de timp.	

Notă:

a) Prin „proveniență” se înțelege informația din care se pot identifica cel puțin numele autorului / autorilor, titlul operei, anul apariției.

b) Plagiatul este definit prin textul legii¹.

„...plagiatul – expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la operele originale...”.

Tehnic, plagiatul are la bază conceptul de **piesă de creație** care²:

„...este un element de comunicare prezentat în formă scrisă, ca text, imagine sau combinat, care posedă un subiect, o organizare sau o construcție logică și de argumentare care presupune niște premise, un raționament și o concluzie. Piesa de creație presupune în mod necesar o formă de exprimare specifică unei persoane. Piesa de creație se poate asocia cu întreaga operă autentică sau cu o parte a acesteia...”

cu care se poate face identificarea operei plagiate sau suspionate de plagiat³:

„...O operă de creație se găsește în poziția de opera plagiată sau opera suspionată de plagiat în raport cu o altă operă considerată autentică dacă:

- i) Cele două opere tratează același subiect sau subiecte înrudite.
- ii) Opera autentică a fost făcută publică anterior operei suspionate.
- iii) Cele două opere conțin piese de creație identificabile comune care posedă, fiecare în parte, un subiect și o formă de prezentare bine definită.
- iv) Pentru piesele de creație comune, adică prezente în opera autentică și în opera suspionată, nu există o menționare explicită a provenienței. Menționarea provenienței se face printr-o citare care permite identificarea piesei de creație preluate din opera autentică.
- v) Simpla menționare a titlului unei opere autentice într-un capitol de bibliografie sau similar acestuia fără delimitarea întinderii preluiară nu este de natură să evite punerea în discuție a suspiciunii de plagiat.
- vi) Piese de creație preluate din opera autentică se utilizează la construcții realizate prin juxtapunere fără ca acestea să fie tratate de autorul operei suspionate prin poziția sa explicită.
- vii) În opera suspionată se identifică un fir sau mai multe fire logice de argumentare și tratare care leagă aceleași premise cu aceleași concluzii ca în opera autentică...”

¹ Legea nr. 206/2004 privind buna conduită în cercetarea științifică, dezvoltarea tehnologică și inovare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 4 iunie 2004

² ISOC, D. *Ghid de acțiune împotriva plagiatului: bună-conducță, prevenire, combatere*. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2012.

³ ISOC, D. *Prevenitor de plagiat*. Cluj-Napoca: Ecou Transilvan, 2014.

**General-locotenent prof. univ. dr.
Teodor FRUNZETI**

**Mr. conf. univ. dr.
Dorel BUŞE**

RELAȚII INTERNAȚIONALE

bazeze doar pe alianță. Aceasta deoarece niciun actor nu trebuie să lase sarcina proprietății protecției în seama organizațiilor internaționale sau normelor stabilite de acestea. În accepțiunea realistă, cooperarea este limitată (psihic, ca perioadă de timp și ca domeniu), pentru că niciodată nu se poate ști cu exactitate dacă câștigul va fi împărțit egal între aliați. Altă cauză a limitării izvorăște din însăși natura sistemului internațional și din faptul că din orice formă de cooperare rezultă un fel de dependență (fie unilaterală, fie bilaterală sau interdependentă).

Spre deosebire de această perspectivă realistă, școala neoliberală susține că interesele comune sau interdependente sunt un motiv în plus pentru alianțe, iar cooperarea între state diminuează teama, nesiguranța cu privire la ceilalți și crește previzibilitatea.

În sistemul internațional, există mai multe grade de cooperare pornind de la integrarea, care presupune un transfer de suveranitate din partea statelor care cooperează, asupra unor instanțe internaționale ce au competența să sanctioneze organismele neconforme. În ceea ce privește problemele de securitate și cele militare, există alianțe, însă nu de mare amploare.

Analizând războiul în istoria omenirii, Clausewitz a propus categorisirea acestuia în cinci tipuri: absolut, real, total, limitat, nelimitat.

Războiul absolut este o fantezie logică, imposibil de realizat în realitate, nerestrâns de forțe inteligente. În acest caz, violența este externă, deoarece scopul este învingerea completă a inamicului.

Războiul real este constrâns de anumite limite (sociale, politice, de timp și de spațiu). Acești factori determină absolutul să se întâmple. Războaiele reale sunt întind pe scară largă de la simple amenințări la conflicte nelimitate.

Războiul total cere o subordonare totală a tuturor politicilor și presupune că victoria sau înfrângerea totală sunt singurele opțiuni posibile.

Războiul nelimitat este conflictul care vizează îndeplinirea unei decizii politice reale și presupune distrugerea inamicului prin distrugerea completă a forțelor sale psihice, fizice și de orice alt tip.

Pe lângă aceste tipuri de război descrise de Clausewitz, teoria relațiilor internaționale se oprește și asupra războiului hegemonic, assimilat cu cel totoriu. Acest război implică: puterile dominante; statele challenger (cele ce vor să schimbe); alte state majore și majoritatea statelor minore. Miza acestui război este fie schimbarea distribuției puterii în sistem, fie a structurii de autoritate din sistem. Intensitatea războiului hegemonic tinde către absolut. Gradele de violență și de distrugere sunt foarte ridicate, ceea ce îl transformă într-un război fără limite.

Evoluția sistemului internațional până la 1914

Domeniul Relațiilor Internaționale este pe cât de recent, pe atât de complex. Teoria Relațiilor Internaționale, Istoria Relațiilor Internaționale, Dreptul Internațional, Studiile Strategice, Analiza de Politică Externă și Economia Politică Internațională sunt toate ramuri ale domeniului Relațiilor Internaționale.

Spre deosebire de celelalte ramuri însă, *Istoria Relațiilor Internaționale* se preocupă exclusiv de istoria relațiilor de putere dintre actorii internaționali încă de la formarea sistemului internațional și până în zilele noastre.

Desigur, se poate vorbi despre o politică instalată încă din vremea primelor organizări politice omenești alcătuite pe malurile Tigrului și ale Eufratului. Unii autori, precum Robert Gilpin, consideră că se poate vorbi despre un sistem internațional chiar și în vremea orașelor – state antice greșești, de exemplu, sau a imperiilor (mai ales europene) din Evul Mediu. Diferența, susține Gilpin, constă tocmai în faptul că de-a lungul timpului a existat o semnificativă schimbare de sisteme, modificându-se însăși natura actorilor internaționali ai respectivului sistem.

Astfel, orașele-state antice au lăsat loc în Evul Mediu imperiilor multinaționale ca actori dominanți ai sistemului internațional, iar acestea, la rândul lor, au făcut loc statelor-națiuni chiar de la sfârșitul secolului al XV-lea. Este adevărat că în cazul acestor orașe-state antice sau al imperiilor medievale vorbi despre o politică interstatală – totuși, *despre politica internațională impunătoră doar din momentul în care principalul, dacă nu unicul, actor internațional devine statul suveran modern, cel mai adesea constituit pe un teritoriu locuit de un anumit grup național*.

Din această perspectivă, cadrele teoretice care vor ghida analiza sunt apărute în două mari teorii structurale ale sistemului internațional. Prima este decizia lui George Modelschi, care concepe evoluția sistemului internațional în npletărmenii unor cicluri succesive ale marilor puteri. Din acest punct de vedere,

Modelschi deosebește cinci cicluri ale sistemului internațional, reprezentate de care de dominarea sistemului de către una dintre următoarele puteri: cel tot portugalia, Olanda, Marea Britanie (care domină două cicluri) și Statele Unite e vor de Americii. Acestea se desfășoară după cum urmează:

1. *Ciclul portughez* – din 1497 (expediția lui Vasco da Gama în India) și înă la momentul cuceririi în 1580 a Portugaliei de către Spania;
2. *Ciclul olandez* – începe aproximativ în 1580 și se sfârșește odată cu cea de la Utrecht (1713);
3. *Ciclul britanic I* – începe în preajma anilor 1710 și se sfârșește în 83, după războiul de independență al coloniilor americane;

4. *Ciclul britanic II* – începe odată cu Congresul de la Viena (1815) și ia sfârșit după Primul Război Mondial;

5. *Ciclul american* – începe în jurul anului 1918 și este încă în plină desfășurare.

Principalele caracteristici asupra cărora se centrează Modelskei în descrierea fiecărui ciclu sunt legate în special de *dominația acestor puteri asupra mărilor* a celor mai importante *rute comerciale și de punctele de sprijin de interes strategic ale acestora*, având în vedere că, până la revoluția industrială, transportul maritim era predominant (și chiar și după aceea, în mare măsură).

Având în vedere importanța pe care Modelskei o acordă marilor puteri – mai exact puterilor hegemon –, este absolut necesar să abordăm această analiză din perspectiva polarizării sistemului internațional. Teoreticienii relațiilor internaționale se centrează asupra a trei mari tipuri de configurație a sistemului:

- *unipolaritatea* – presupune existența unei singure puteri majore (sau superputeri după sfârșitul Războiului Rece), care domină sistemul internațional. Unipolaritatea intervine cel mai adesea în cazul puterilor hegemon;

- *bipolaritatea* – este considerată deseori ca fiind cea mai stabilă configurație a sistemului internațional, implicând existența a două mari puteri oponente ce domină fiecare o anumită parte a sistemului; se pot raporta ideologic și militar una la celalaltă, ajungându-se la o cursă a înarmărilor. Situația bipolară tipică este cea a Războiului Rece, cu Statele Unite ale Americii și Uniunea Republicilor Socialiste Sovietice ca singure puteri mondiale;

- *multipolaritatea* – implică existența a cel puțin trei mari puteri care domină sistemul, fiind considerată o configurație stabilă a sistemului internațional; istoricii relațiilor internaționale consideră îndeobște că sistemul internațional a fost multipolar între Pacea de la Westfalia (1648) și al sfârșitului celui de-al Doilea Război Mondial.

A doua teorie a structurii sistemului internațional îi aparține lui Immanuel Wallerstein²⁴, care consideră că sistemul internațional a fost încă de la începuturile sale (și continuă să fie și în zilele noastre) împărțit în trei cercuri concentrice. Este un mod de reflecție asupra sistemului internațional care nu mai are în vedere o singură putere care domină întregul sistem într-o anumită perioadă de timp, ci stabilește o structură triadică, determinată de legăturile economice fundamentale ce lasă loc controlului exercitat asupra sistemului către puterea hegemon. Această structură constă din:

²⁴ Pentru mai multe referiri privind influențele marxiste asupra lui Wallerstein, vezi și capitolul „Teorii marxiste ale Relațiilor Internaționale”.

1. *Centru* – alcătuit din puterile majore; acestea sunt nu numai puterile care au interes la scară mondială, având și capacitatele de a le apăra, ci sunt și cele puteri care dețin o influență mare asupra formulării regulilor (îndeosebi economice) care ghidează sistemul internațional și asupra respectării lor.

2. *Semiperiferie* – constă în principal din trei categorii de state:

a. *foste puteri centrale aflate într-o poziție descendente* – sunt fostele mari puteri aflate în decădere, joacă încă un rol destul de important în sistem. Este cazul Spaniei în secolul al XVII-lea sau al Rusiei în perioada interbelică;

b. puteri aflate în zona periferică și care se află într-o poziție ascendentă – este vorba despre mari puteri în devenire, în ascensiune. Sunt puteri care încearcă să-și maximizeze puterea în sistemul internațional. Este cazul Statelor Unite la sfârșitul secolului al XIX-lea, al Japoniei de la începutul secolului XX sau al Chinei din zilele noastre.

c. puterile regionale, subsistemice – puteri ale căror interese și capacitați nu depășesc aria propriului subsistem al relațiilor internaționale. Este cazul unor state precum Taiwan, Singapore, Coreea de Sud etc.

3. *Periferie* – este compusă din acele state care nu au nici interese sistemice, dar nici capacitați semnificative, chiar rapoarte la sfera propriului subsistem al relațiilor internaționale. Sunt state cu economii slab dezvoltate, cu capacitați militare foarte reduse și a căror securitate depinde în mare măsură de aranjamentele internaționale ale marilor puteri. Este cazul unor state precum Portugalia, Irlanda, țările din sud-estul Europei, statele africane etc.

Pacea de la Westfalia (1648)

Semnarea la Münster și Osnabrück a *Tratatelor Westfalice* în 1648, după o luptă îndelungată dezbătere asupra termenilor păcii (între 1644 și 1648), pune capăt irișării dintre cele-mai semnificative conflicte din istoria Europei – Războiul de treizeci de ani (1618 – 1648) –, care simbolizează sfârșitul dominației habsburgice în Europa și conferă libertate Țărilor de Jos. Conflictul care a atras toate marile puteri europene ale aceluia timp a reprezentat momentul ce a consacrat în mod definitiv existența unui sistem internațional.

Importanța acestui moment este dată de un set de caracteristici ale sistemului internațional și ale actorilor acestuia pe care a reușit să le impună.

În primul rând, *Tratatele Westfalice stabilesc principiul după care unului gurul actor internațional din punct de vedere legal este statul*.

În al doilea rând, statele care erau parte a sistemului internațional dețineau atribut primordial: *suveranitatea*. Suveranitatea reprezintă totodată suveranitatea și dreptul unui actor de a-și defini propriile interese, de a-și construi